

Arrest

nr. 278 707 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS en E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Ghanese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 1 januari 1999.

1.2. Verzoeker dient op 2 september 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 18 januari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Ghanese nationaliteit te beschikken en tot de Gonja-etnie te behoren. U bent niet gelovig. U bent geboren op X 1999 te X (regio Northern) en groeide op in Techiman (regio Bono East). U ging niet naar school en bent analfabeet. Sinds uw kindertijd werkte u op de markt van Techiman. In 2007 of 2008 overleed uw moeder in een verkeersongeval. Uw vader was ook nog gehuwd met een vrouw genaamd M.. Hun zoon A. werd geboren te Bole (regio Savannah) en verhuisde later naar Techiman. Op de markt werkte u samen met uw baas A. en twee jongens genaamd I. en 'K.'. Voor uw job kocht u voedsel aan in het noorden van het land en transporteerde u het naar de markt van Techiman, waar het vervolgens werd verkocht. Hiernaast was u lid van de National Democratic Congress (NDC). Uw activiteiten waren het organiseren van feestjes met andere grassroots leden en het vergezellen van leiders naar meetings. Eén van de lokale leiders was uw baas A.. Hij was chairman van de stadswijk Abanmu.

In juni 2015 werden de marktkramers van Techiman door de Municipal Executive (MCE) ingelicht dat de markt afgebroken zou worden. De verkopers, waaronder u, uitten hun ongenoegen, maar de MCE gaf aan dat zijn beslissing vaststond. Een maand later reisde u naar Tamale voor de aankoop van producten. U ontving toen bericht dat de MCE met bodyguards naar de markt was gekomen om nogmaals de geplande afbraak aan te kondigen. Op vrijdagavond 15 juli 2015 arriveerde u met een volle vrachtwagen op de markt van Techiman. De volgende dag zag u commotie tussen de MCE-bodyguard en de marktkramers. De MCE herhaalde zijn beslissing om de markt af te breken. De bodyguard stelde zich dominant op en beledigde uw baas. U reageerde door uw baas verbaal te verdedigen. Toen de bodyguard fysiek naar u uithaalde, werd hij aangevallen door de andere marktkramers. De betrokkenen renden weg zodra ze zagen dat de MCE de politie had gecontacteerd. U vluchtte naar uw vriend Kantona in het nabijgelegen dorp Bagomba Line. U werd opgebeld door uw baas die aangaf dat u zich beter niet meer kon vertonen en hij u geld zou geven om te vertrekken. Diezelfde nacht reisde u met de auto naar Tamale. De volgende ochtend besloot u het land te verlaten. U reed verder en stak 's nachts ongezien de grens met Burkina Faso over.

Vanuit Burkina Faso reisde u met een vrachtwagen tot Niamey (Niger). Daar werd u opgebeld door uw vriend K.. Hij had opgevangen dat de inwoners van Techiman dachten dat u naar Libië was gevlucht en ze u tot daar zouden volgen. U reisde met een Toyota Hillux pick-up door de woestijn naar Libië. Via de chauffeur vond u een job als kleinveehouder bij een boer. Daar werd u gecontacteerd door uw ex-collega I. die u vertelde dat hij naar Nigeria was gevlucht. Na drie maanden bij de boer vond u een baan als metser. Toen u een aantal maanden later uw baas om hulp vroeg om Europa te bereiken, werd u ontslagen. Op de plaatselijke markt ontmoette u een Ghanees die een nieuwe job als metser voor u regelde en uw verdere reis naar Europa faciliteerde. Jullie reden met een vrachtwagen vol vluchtelingen via Tripoli naar Sabrata. Daar bleef u tijdlang in een groot centrum alvorens de Middellandse Zee kon over te steken. Op 27 juli 2017 verzocht u de Italiaanse staat om internationale bescherming. De daaropvolgende twee jaren bleef u in een opvangcentrum in Cale Ale en Vilasso. In die periode contacteerde u uw baas A.. Hij vertelde dat hij nog in Techiman was, maar een boete had moeten betalen omwille van het incident op de markt. In Italië werd u geïnterviewd, maar kreeg u de boodschap dat u het centrum moest verlaten nog voor u een beslissing ontvangen had. Eind augustus 2019 nam u een Flixbus naar België. Op 2 september 2019 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming.

In 2020 werd uw broer A. achtervolgd nadat hij bewijsmateriaal over het incident probeerde te verkrijgen. Hij verhuisde in 2021 naar Sinjane (regio Brong-Ahafo). Uw vader woont wel nog in Techiman.

Om uw verzoek te staven, legt u volgende stukken neer: (1) 42 kopieën van tewerkstellingsattesten op naam van M.K. betreffende de periode van 1 juli tot 30 september 2021, opgemaakt door het Sociaal Secretariaat Securex te Cerfontaine.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader

van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De elementen die aanhaalt, zijn namelijk **onvoldoende zwaarwichtig** om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd.

De aannemelijkheid van uw vrees wordt vooreerst ondermijnd door uw onmogelijkheid om uw vervolgers op concrete wijze te identificeren. U sprak steeds over "de mensen", "de mensen van Ghana" (notities persoonlijk onderhoud dd. 18 januari 2022 (verder 'notities'), p. 11, 17) en "de groep van Techiman" (notities, p. 13). Wanneer u werd gewezen op uw vage verwoordingen en om meer specifieke informatie werd verzocht, kon u slechts stellen dat u had opgevangen dat "de mensen van de MCE" u tot Libië zouden willen volgen (notities, p. 17). U kon deze mensen op geen enkele manier identificeren. Deze achtervolging tot Libië is bovendien niet meer dan een gerucht dat u hoorde van twee mannen die het op hun beurt via-via vernomen hadden. De ene man was een Ghanees, wiens naam u zich niet meer herinnert, die u had ontmoet op een Libische markt. De andere was uw jeugdvriend K. die u had opgebeld toen u nog in Niger was. U weet niet zeker vanwaar de mannen hun informatie verkregen hadden (notities, p. 18). Het is dus onduidelijk of de MCE u ooit effectief heeft proberen traceren, of dat het een louter gerucht uit de Ghanese gemeenschap betreft. In de twee jaren dat u in Libië woonde, kwam u alleszins nooit in aanraking met de MCE of zijn netwerk. Niettegenstaande u de MCE aanstipt als uw voornaamste bedreiging, kon u weinig over hem vertellen. Zo bent u zelfs niet vertrouwd met zijn naam, aangezien u hem enkel als MCE kent. Er bestaat dan ook geen enkele persoonlijke connectie tussen jullie (notities, p. 15 & vragenlijst CGVS dd. 14 oktober 2020 (verder 'vragenlijst CGVS'), punt 3, vraag 5). Nergens is gebleken dat de man in staat zou zijn om u ernstige schade te berokkenen of te doden. Wanneer u hierover werd bevraagd, sprak u enkel in algemene en hypothetische termen over de vastberadenheid, onvoorspelbaarheid en lange tentakels van politici (notities, p. 17, 19). Aldus moet worden vastgesteld dat u uw **vervolgingsvrees** evenmin kon concretiseren. Op de zetel van de DVZ gaf u aan bij een terugkeer naar Ghana moeilijkheden te vrezen (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 4). Tijdens uw interview bij het CGVS sprak u over "iets verschrikkelijks" en zelfs eliminatie. Wanneer werd gevraagd of Ghanese politici vaker burgers aanvallen of vermoorden, kon u slechts stellen dat het gebeurt en dat u verhalen had gehoord. U kon deze boude bewering evenwel niet onderbouwen met voorbeelden van dergelijke verhalen (notities, p. 19). Zodoende wordt vastgesteld dat u enkel vage, onpersoonlijke en hypothetische verklaringen kon afleggen over uw vervolgers en vervolgingsvrees.

Er kunnen eveneens vraagtekens worden geplaatst bij de ernst en gegrondheid van uw vrees. Vooreerst was u geenszins de enige betrokkene bij het conflict. De marktkramers hadden al meermaals hun ongenoegen geuit bij de MCE over zijn afbraakplannen. Ook bij het conflict van 16 juli 2015 waren **veel mensen betrokken**, waarvan een aantal deelnamen aan het fysieke gevecht. U trachtte enkel uw baas verbaal, niet fysiek, te verdedigen tegenover de bodyguard van de MCE (notities, p. 10, 16). Er kan dus niet zonder meer worden aangenomen dat u door de inwoners van Techiman werkelijk wordt gezien als de voornaamste onruststoker. Verder moet gewezen worden op de **beperkte aard** van het conflict. Het betrof een kortstondig vuistgevecht waarbij gewonden noch doden vielen. Het conflict was zowel beperkt in tijd (een voormiddag in 2015) als in ruimte (de markt van Techiman). Het plaatsvinden van het incident wordt niet onmiddellijk betwist, maar is van dermate kleinschalige aard dat geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u omwille daarvan in Ghana slachtoffer zal worden van vervolging of ernstige schade. Wanneer u hierover werd bevraagd, stelde u dat het gevecht plaatsvond op de grootste markt van het land en dat het probleem de carrière van een politiek figuur heeft beïnvloed (notities, p. 19). Doch is nergens gebleken op welke wijze de loopbaan van de MCE negatief werd beïnvloed doordat er in 2015 een gevecht uitbrak tussen zijn personeel en de lokale marktkramers. Niettegenstaande u het incident aanstipt als de directe aanleiding van uw vlucht, legde u uiteenlopende verklaringen af omtrent uw **beslissing om het land te verlaten**. Op de zetel van de DVZ vertelde u dat u het advies van uw baas had gevolgd (vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens uw interview bij het CGVS stelde u dat uw baas u inderdaad had geadviseerd te vertrekken uit Techiman. Doch had hij niet gesuggereerd dat het probleem dermate ernstig was dat u best het land verliet. U nam deze beslissing pas een dag later omdat u bang was en voldoende geld had om Libië te bereiken (notities, p. 10-11). Even later beweerde u echter opnieuw dat uw baas u wel meteen aangeraden had Ghana te verlaten (notities,

p. 17). De mening van uw baas over de ernst van het incident, en de gegrondheid van uw vrees, is aldus niet eenduidig gebleken.

Evenmin bent u erin geslaagd de actualiteit van uw vrees te staven. Het incident met de MCE dateert immers van juli 2015 – intussen bijna zeven jaar geleden. Wanneer u daarop werd gewezen en werd gevraagd uit te leggen waarom de MCE u nog steeds zou viseren, beperkte u zich tot de vage stelling dat politici zoiets niet snel vergeten (notities, p. 19). Uit uw verklaringen is evenwel nergens gebleken dat uw collega-marktkramers vervolgd werden omwille van hun betrokkenheid. Uw baas moest enkel een boete betalen (notities, p. 15). Ook uw halfbroer Adam bevindt zich nog in Ghana, waar hij geen noemenswaardige problemen heeft (notities, p. 8). In verband met de personen die hem in 2020 zouden hebben gevolgd, kan slechts worden vastgesteld dat u de context of vervolgers niet concreet kon beschrijven. Opnieuw sprak u over "de mensen" en "ze": "ze kwamen te weten dat hij mijn broer was. Ze zochten mij, dus begonnen ze hem ook te volgen" (notities, p. 20). Er kan maar weinig geloof worden gehecht aan dergelijke vage verklaringen. Tot slot wordt opgemerkt dat u geen persoonlijke bedreigingen ontving sinds uw vertrek (notities, p. 20) en dat u geen andere problemen kende in uw land van herkomst (notities, p. 14, 21).

In verband met het beweerde onderzoek door de **Ghanese politie**, wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen nergens is gebleken dat dergelijk onderzoek een verregaande negatieve impact op uw leven zou hebben. U hebt immers geen misdrijf gepleegd. U hebt het enkel verbaal opgenomen tegen een personeelslid van een lokaal politiek figuur en zelfs niet deelgenomen aan het gevecht dat daarop uitbrak. Het is dus niet ondenkbaar dat de politie van Techiman tot dezelfde vaststellingen zou komen. Wanneer daarop werd gewezen, stelde u dat de MCE de macht heeft om u ernstige schade te berokkenen, zelfs indien de politie u zou beschermen (notities, p. 19). Hieruit kan inderdaad niet worden afgeleid dat de Ghanese politie een reële vervolgingsactor is. De gegrondheid van uw vrees voor de MCE werd niet aangetoond (cf. supra). In dit verband dient nog benadrukt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan **nationale bescherming**. U moet aannemelijk maken dat u eerst alle mogelijkheden heeft uitgeput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U hebt zich echter niet tot de Ghanese autoriteiten gewend om aangifte te doen van uw problemen met de MCE bodyguard. Noch zocht u op enige andere wijze hulp en/of bescherming. U kan derhalve niet voorhouden dat de autoriteiten in uw herkomstland onmachtig of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De **documenten** die u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, bezorgde aan het CGVS, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De 42 kopieën van tewerkstellingsattesten verwijzen naar uw professionele activiteiten in België. Deze worden niet betwist door het Commissariaat-generaal, maar vormen evenmin het onderwerp van uw verzoek om internationale bescherming. De stukken tonen niet aan dat u bij terugkeer naar Ghana vervolging zou vrezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2 t.e.m. 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van

vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middelen:

“1. Ten aanzien van de subsidiaire bescherming

In het kader van de Belgische wetgeving tot omzetting van de internationale en Europese verplichtingen op het gebied van internationale bescherming (vluchtelingenverdrag en kwalificatierichtlijn) vreest de verzoeker ernstige schade in geval van terugkeer naar Ghana.

Bijgevolg verzoekt hij om erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker werd inderdaad bedreigd door leden van de Ghanese autoriteiten, meer bepaald door mensen van de MCE. Hij was tegen de vernieling van de Techiman markt en heeft zijn baas verdedigd die door de lijfwachten van de MCE werd mishandeld.

Na deze gebeurtenis werd verzoeker gewaarschuwd dat hij zich moest verbergen omdat hij het risico liep door de politie te worden gearresteerd. Hij had geen andere keus dan zijn land te ontvluchten.

Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat.

Dit aspect zal nader worden geanalyseerd in het tweede pleidooi, dat zich richt op de formele motivering van administratieve handelingen.

Verzoeker voerde de subsidiaire bescherming en verzoeken zij om toekenning daarvan door de Raad. Vanuit het oogpunt van de Kwalificatierichtlijn en de omzetting ervan in Belgisch recht in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vreest verzoeker immers terecht dat hij in zijn land van herkomst ernstige schade zal lijden in de vorm van onmenselijke en vernederende behandeling, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

Inderdaad, verzoeker vindt het onmogelijk om in Ghana een menswaardig leven te leiden, een belangrijk moreel begrip dat in de preambule van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 1948 wordt gedefinieerd als de grondslag van vrijheid, rechtvaardigheid en vrede in de wereld. Deze menselijke waardigheid geeft ook aanleiding tot het geheel van internationale en gewestelijke wetgeving voor de bescherming van de mensenrechten, die bindend en rechtstreeks toepasselijk is volgens de Belgische wetgeving.

Verzoeker levensomstandigheden in Ghana voor zijn vertrek waren zodanig geworden dat zij al wrede, onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM konden worden beschouwd:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat “en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique”, §40). Zo oordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° X, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

Artikel 4 van het EU-Handvest is gelijkwaardig aan artikel 3 EVRM. Het is alleen van toepassing wanneer België het recht van de Unie ten uitvoer legt, wat hier het geval is, overeenkomstig artikel 67, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. België is dus niet alleen en in de eerste plaats gebonden door het nationale recht (subsidiariteitsbeginsel), maar ook door het recht van de Raad van Europa en het recht van de Europese Unie.

Indien er na onze motivering enige twijfel bestaat over het risico van vervolging in geval van terugkeer of over enig ander aspect van het relaas van verzoeker, dient eraan te worden herinnerd dat het voordeel

van de twijfel in hun voordeel moet werken. Uw Raad moet dan bepalen of het voordeel van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend aan de verzoeker, waarop hij zich vooraf beroepen.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat « Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen ».

De geleden vervolgingen geven aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing dat zij zich in geval van terugkeer zullen herhalen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om en het CGVS toont niet op geldige of voldoende wijze aan dat de verzoeker bij terugkeer niet langer het risico loopt vervolgd te worden. Bijgevolg blijft de legitieme vrees voor vervolging in geval van terugkeer bij verzoeker bestaan en er is geen ernstige reden voor het CGVS om met zekerheid te concluderen dat dit niet het geval is.

Deze jurisprudentiële ontwikkelingen met betrekking tot de vrees voor ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming zoals omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte verzoekt verzoeker, als zijn belangrijkste verzoek, de Raad hem de subsidiaire bescherming te verlenen. Aan de voorwaarden is voldaan in die zin dat verzoeker duidelijk is geïdentificeerd, dat hij niet de status van strijdende partijen heeft en dat er een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

b) Tweede middel afgeleid uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 17 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel
Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat ze geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker zal hieronder aantonen dat de motivering van verwerende partij over deze drie punten niet draagkrachtig is.

Verzoekende partij is van mening dat de protection officer geen grondig onderzoek van de feiten heeft verricht, de voor een beslissing noodzakelijke informatie heeft verzameld en alle elementen van het dossier in aanmerking heeft genomen.

Artikel 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat :

“§ 5. De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en

bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Bovendien heeft de Raad van State de zorgplicht als volgt gedefinieerd :

« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (Conseil d'Etat, 23 février 1966, n°X) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (Conseil d'Etat, 31 mai 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération

tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Conseil d'État, n° X van 17 septembre 2012).

Ten slotte heeft het CGVS zelf een handboek voor beschermingsambtenaren gepubliceerd met een reeks aanbevelingen.

Ter herinnering, de Raad van State heeft dat al beslist,

« selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'État, arrêt n° 185724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933).

Uit de volgende ontwikkelingen blijkt echter dat dit hier niet het geval is.

a) Wat betreft de grieven van verwerende partij

Ten eerste, wenst verzoeker te benadrukken dat hij eerlijk en oprecht heeft geweest tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij heeft alle informatie gegeven waarover hij beschikte.

De enige ding die hij over zijn vervolgers wist, is dat zij leden van Ghanese autoriteiten zijn en dat zij op zoek naar hem waren. Zoals verzoeker heeft gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hebben deze mannen hem gejaagd zelfs toen hij in Libië was. Deze element toont aan op zijn minste dat hij nog steeds gezocht wordt en dat er nog steeds risico's voor zijn veiligheid zijn.

Hoewel de gebeurtenis met MCE leden in juli 2015 heeft aangekomen, is hij ervan overtuigd dat de Ghanese autoriteiten hem nog steeds zoeken, volgens de informatie die hij van zijn contacten in Ghana heeft gekregen

Ten slotte, zou verzoeker geen bescherming van de autoriteiten kunnen krijgen aangezien dat de mensen die hem bedreigen, leden van de Ghanese autoriteiten zijn. Daardoor, is er een reëel risico voor hem in geval van terugkeer naar Ghana.

De bestreden beslissing moet verworpen worden.

b) Wat betreft het voordeel van de twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt;

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen:

"sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même

; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs tenus pour certains." ; Zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RvV 28 januari 2009, nr. X en RvV 2 oktober 2008, nr. X. Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoekende partij, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoekende partij te rechtvaardigen;

Inderdaad, "Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence.... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute." ; (Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, stuk.11) ;

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming: "Si l'établissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains." RvV 2 oktober 2008, nr. X.

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partijen (zie titel van voorbeeld: RVV, n°X dd. 23 juni 2009 ; RVV, n°X dd. 20 november 2008, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) n° X dd. 19 mei 2009.) Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag [...]”.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

3.5. Wat betreft de artikelen 2 en 3 van het EVRM, evenals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 (thans gewijzigd door het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wijst de Raad erop dat elke uiteenzetting ontbreekt over de wijze waarop deze bepaling zou zijn geschonden. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden gevat door de agenten van politici, omdat hij betrokken was bij een schermutseling met de bodyguard van de Municipal Executive (MCE) op het marktplein van Techiman. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

4.1.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of het risico op ernstige schade loopt, omdat de elementen die verzoeker aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn.

4.1.3. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

- (a) de aannemelijkheid van de vrees wordt ondermijnd door verzoekers onmogelijkheid om zijn vervolgens op concrete wijze te identificeren;
- (b) de achtervolging tot in Libië is niet meer dan een gerucht, waarbij het onduidelijk is of de MCE verzoeker ooit heeft trachten te traceren in Libië en waarbij kan worden opgemerkt dat verzoeker twee jaar in Libië heeft gewoond zonder in aanraking te komen met de MCE of zijn netwerk;
- (c) verzoeker kan zijn vervolgingsvrees niet concretiseren, waarbij hij blijkt steken in vage, onpersoonlijke en hypothetische verklaringen;
- (d) er kunnen vraagtekens worden geplaatst bij de ernst en gegrondheid van verzoekers vrees, omdat er veel mensen betrokken waren bij het conflict, waarbij het niet aannemelijk is dat verzoeker wordt gezien als de grootste onruststoker;
- (e) de kleinschaligheid van het conflict maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeker omwille daarvan het slachtoffer van vervolging of ernstige schade dreigt te worden;
- (f) er is sprake van uiteenlopende verklaringen omtrent de beslissing om het land te verlaten;
- (g) verzoeker kan de actualiteit van de vrees niet aantonen, gelet op het gegeven dat het incident reeds zeven jaar geleden plaatsvond, er niet blijkt dat de collega-marktkramers werden vervolgd en verzoekers baas enkel een boete diende te betalen;
- (h) verzoekers halfbroer bevindt zich nog in Ghana en ondervindt geen problemen, waarbij verzoeker er niet in slaagt de context en vervolgers te beschrijven, inzake de verklaring dat zijn halfbroer werd achtervolgd toen hij bewijzen probeerde te vergaren;
- (i) er is nergens gebleken dat het beweerde onderzoek door de Ghanese politie een negatieve impact op verzoekers leven zou hebben, waarbij niet kan worden afgeleid dat de Ghanese politie een reële vervolgingsactor is;
- (j) verzoeker heeft zich niet tot de Ghanese autoriteiten gewend om aangifte te doen van zijn problemen met de MCE, waarbij verzoeker niet kan voorhouden dat de autoriteiten in zijn herkomstland onmachtig of onwillig zouden zijn om nationale bescherming te bieden.

4.1.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.6. Het louter herhalen van de aangehaalde vluchtmotieven – met name dat hij wordt bedreigd door leden van de Ghanese autoriteiten omdat hij tegen de vernieling van de Techiman markt was en hij zijn

baas heeft verdedigd die werd aangevallen door de bodyguard van de MCE – volstaat niet om de door de commissaris-generaal gedane beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.7. Waar verzoeker benadrukt dat hij eerlijk en oprecht is geweest tijdens zijn persoonlijk onderhoud, volstaat dit evenmin om de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal te weerleggen. Het louter volharden dat hij enkel wist dat zijn achtervolgers leden van de Ghanese autoriteiten zijn, verandert niets aan het gegeven dat verzoeker bijzonder vaag blijft over zijn vervolgingsvrees. Wanneer verzoeker de drastische beslissing neemt om zijn herkomstland te verlaten omwille van een concrete dreiging, mag wel degelijk worden verwacht dat verzoeker er in slaagt de actoren van deze dreiging concreter weer te geven. Verzoeker herhaalt verder dat zijn achtervolgers hem wel degelijk bleven achtervolgen tot in Libië, doch verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat hij nooit enige concrete problemen had in Libië. Gedurende zijn tweejarig verblijf in Libië heeft verzoeker geen enkele aanvaring met zijn vervolgers gehad. Er blijkt ook niet dat verzoeker Libië heeft verlaten, omdat het aldaar niet langer veilig was. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij is ingegaan op het aanbod van een Ghanees, voor wie hij gedurende zes maanden werkte als metser, *“om de reis verder te zetten”* naar Italië (zie NPO, p. 12). Gelet op deze elementen, kan verzoeker dan ook niet voorhouden dat hij werd achtervolgd tot in Libië en dat dit aantoonst dat hij op heden nog steeds wordt gezocht. Ook de loutere overtuiging van verzoeker dat de Ghanese autoriteiten hem nog steeds zoeken, volstaat niet om de gedane beoordeling aan het wankelen te brengen. Verzoeker verwijst dienaangaande naar informatie van zijn contacten in Ghana, maar concretiseert geenszins wie deze contacten zouden zijn, wanneer deze contacten zouden hebben plaatsgevonden, laat staan welke concrete informatie werd doorgegeven en hoe deze contacten aan hun informatie kwamen. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud bovendien ook verklaard dat hij geen contact had met mensen uit Ghana, met uitzondering van zijn broer. Wat deze broer betreft, kwam verzoeker niet verder dan het afleggen van vage verklaringen dat hij een jaar geleden door mensen zou zijn gevolgd wanneer hij probeerde bewijzen te verzamelen, doch dat ze zijn broer niet durfden te benaderen omdat hij *“een brede persoon”* is. (zie NPO, p. 20). Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zijn broer daadwerkelijk noemenswaardige problemen heeft gekend, omwille van verzoekers problemen met de MCE. Hierbij kan worden opgemerkt dat verzoekers broer nog steeds in Ghana verblijft en zelfs, tot enkele maanden geleden, in Techiman. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat de verhuis van verzoekers broer, naar een andere regio in Ghana, gelinkt is aan eventuele problemen met de MCE.

4.1.8. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij geen bescherming kan krijgen van de nationale autoriteiten, omdat de mensen die hem bedreigen leden van de Ghanese autoriteiten zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker er niet in geslaagd is de aannemelijkheid, de ernst, de gegrondheid en de actualiteit van zijn vrees aan te tonen. Aangezien reeds vaststaat dat verzoeker geen gegronde vrees kan aantonen, dient er geen uitspraak te worden gedaan omtrent de mogelijkheid om bescherming te krijgen van de Ghanese politiediensten. Louter volledigheidshalve, wijst de Raad er alleszins op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verder kwam dan het verklaren dat de MCE en zijn bodyguard de macht hebben om hem iets vreselijk te doen, zelfs onder hoede van de politie. Verzoeker kon evenwel geen enkele concrete indicatie hiervoor aangeven, waarbij de commissaris-generaal terecht opmerkte dat nergens blijkt dat andere betrokken marktkramers werden vervolgd en dat verzoekers baas enkel een boete diende te betalen.

4.1.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de *“agenten van de politici”* en de MCE, dan wel dat deze verklaringen onvoldoende zwaarwichtig zijn. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Verzoekers uitgebreid theoretisch betoog aangaande de invulling van het voordeel van de twijfel – waarbij *“een noodzakelijk evenwicht tot stand [dient] te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming”* en *“het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag”* – doet hieraan geen afbreuk. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas of deze niet zwaarwichtig genoeg werd bevonden, is er geen reden om dit te toetsen aan de overige voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.1.10. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er nog op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke

aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig, dan wel onvoldoende zwaarwichtig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig, artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker poneert dat hij het onmogelijk vindt om in Ghana een menswaardig leven te leiden en dat zijn levensomstandigheden in Ghana voor zijn verstrek zodanig waren geworden dat zij als een wrede, onmenselijke en vernederende behandeling kunnen worden beschouwd. Dit betreffen evenwel niet meer dan louter niet-geconcretiseerde en blote beweringen, die bovendien worden tegengesproken door verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk gehoor, waaruit bijvoorbeeld blijkt dat hij reeds vijftien jaar een tewerkstelling heeft en dat hij regelmatig met een jonge groep samenkwam om feestjes te organiseren en zich te amuseren als “grassroots” leden van de partij NDC (zie NPO, 6 en 13). De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker zowel bij de DVZ als bij het CGVS heeft verklaard dat hij geen problemen van algemene aard in Ghana had (zie “vragenlijst” DVZ, p. 3, vraag 7 en NPO, p. 21).

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoeker houdt evenwel niet voor dat er sprake is van een degelijke situatie en dit blijkt ook niet uit de gegevens van het dossier.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Twi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES